

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

længere sigt. Det er altså en risiko, at man ikke kan planlægge på længere sigt. Vi ved, og svenskerne ved det bedre end vi, at erhvervslivet i de nuværende fællesmarkedslande har en række fornemmelser af risiko i forbindelse med konkurrencen fra svensk erhvervsliv, og at det vil være parat til, hvis det synes, at denne konkurrence bliver for ubehagelig, da at stille krav om at få restriktioner over for svensk eksport.

Man har videre sagt, og det står også i mindretallets betænkning: ja men der må da være en fordel for industrien ved, at industrien fortsat ville kunne opretholde de råvarepriser, vi har i øjeblikket, der bygger på, at vi har toldfrihed for råvareimporten. Her burde man lægge mærke til, at Sverige har måttet acceptere EFs prisbestemmelser på stålområdet, og Sveriges forhandlinger viser tydeligt, at toldfrihed for færdigvarer og tilstrækkeligt liberale oprindelsesregler forudsætter, at der ikke er større forskel i de ydre todsatser. Det må man være opmærksom på. Det gælder altså for den del af industrien, som eksporterer til fællesmarkedslandene, byggende på import af råvarer fra lande uden for fællesmarkedslande, men det gælder også den del af industrien, herunder konserverindustrien, som bygger på råvarer, hvis priser er betydelig lavere end dem, der gælder i fællesmarkedsystemet, altså landbrugsvarer, og det betyder igen, at hvis vi vil have denne frihandelsaftale, så får vi ikke disse særlige fordele i form af lavere råvarepriser for industrien.

Der er en række andre forhold, der gør, at erhvervslivet inden for de EFTA-lande, der kun søger om associering, er lidt utilfreds. Man har ønsket at komme noget nærmere ind i flere af fællesmarkedets organer, og det gælder navnlig, når det drejer sig om det, man med en fællesbetegnelse kalder fællesmarkedets industripolitik. Den er ganske vist ikke kommet særlig vidt i dag og er ikke særlig vidt formuleret, men enhver ved, at det, den vil gå henimod, er at fastlægge bestemte normer og standarder, som landene skal blive enige om, hvilket vil lette arbejdsdelingen mellem landene og konkurrencen mellem landene. Her siger man så fra fællesmarkedsmodstandernes side: ja men det må da være meget bedre, at vi frit kan vælge mellem forskellige sektorer på

globussen, der har forskellige normer. Nu er det jo engang sådan, at vi har en ret væsentlig eksport til Europa, og den er basis for vor levestandard, simpelt hen fordi det er her, vi har det købedygtige publikum. Vi kan måske få en større eksport til Japan og USA, men til de fattige lande har vi ingen basis for at kunne afsætte al vor eksport til de priser, vi hidtil har opnået. Det, der derfor bliver sagen, er, at vi kommer til at vælge de regler, der gælder inden for fællesmarkedet, idet vi kommer til at rette os efter dem. Det gør vi selvfølgelig, hvad enten vi bliver medlem eller ej, men forskellen består i, at hvis vi bliver medlem, så bliver vi med til at udførme dem og har mulighed for at tage særlige hensyn til dansk erhvervsliv, imens disse regler udformes. Ikke blot kan vi præcis vide, hvordan det kommer til at udvikle sig, og give dansk erhvervsliv oplysninger om det, men vi kan tage dansk erhvervsliv med på råd om, hvad det er for noget, vi bør tilstræbe, og vi kan så formentlig få ordningerne indrettet sådan, at de imødekommer nogle af de danske ønsker. Det kan vi derimod ikke, hvis vi bare laver en frihandelsaftale. Svenskerne havde ønsket at komme ind i de organer, men fik at vide, at det kan man ikke ved en frihandelsaftale.

Man nævner også, at oprindelsesreglerne skulle være et eksempel på, at det er bedre at være tilsluttet et frihandelsområde end at have egentligt medlemskab. Men sagen er jo den, at ved egentligt medlemskab opfører alle oprindelsesregelproblemerne for dem, der er medlemmer. Det er netop ved frihandelsaftalen, oprindelsesproblemet opstår, og det er også ved den frihandelsaftale, svenskerne har lavet med fællesmarkedet, at vi har problemerne, som er nævnt, med B & O og andre for Danmark og Sverige. Vi får netop reglerne med oprindescertifikater, hvis vi kun lavede en frihandelsaftale.

I parentes bemærket må man også være opmærksom på, at det vil kræve megen toldadministration, og på baggrund af den holdning, modstanderne har til personalebehovet i tilfælde af medlemskab, må man gøre opmærksom på, at i tilfælde af medlemskab bliver behovet for toldvæsenets udvidelse af midlertidig art under overgangsperioden på de 5 år, mens man, hvis